

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**nr. 10.231 van 22 januari 2014
in de zaak A. 211.143/XIV-35.396**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Reinhard Dhondt
 kantoor houdend te 9000 Gent
 Zuidstationstraat 34-36
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 24 december 2013, strekt tot de nietigverklaring van het arrest nr. 114.427 van 26 november 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 3 januari 2014 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

In de door verzoeker bekritiseerde overweging betreffende de beoordeling van stukken door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niets meer dan antwoorden op de grief die hij in zijn verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had

ontwikkeld. Op verzoekers kritiek dat de commissaris-generaal het door hem neergelegde politiedocument niet zonder enig bewijs als vals of als op corrupte wijze verkregen kan beschouwen, antwoordt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht dat het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van stukken tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. Dit staat echter niet in de weg dat het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een devolutieve werking heeft en deze laatste dan ook niet gebonden is door de motivering van de beslissing van de commissaris-generaal. In casu is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkens punt 4 van het bestreden arrest van oordeel dat het politiedocument niet van aard is om de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas te herstellen gelet op het feit dat hij niet louter documenten kan neerleggen zonder aannemelijk te maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn, dat uit het administratief dossier blijkt dat valse documenten gemakkelijk te krijgen zijn in Sri Lanka en dat een document slechts een element is in het asielrelaas en de bewijswaarde ervan afhangt van zijn verklaringen en andere objectieve criteria. Waar verzoeker nog wijst op het feit dat zowel de commissaris-generaal en als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel de authenticiteit van zijn geboorteakte aanvaarden, gaat hij voorbij aan het feit dat, zoals in punt 4 van het bestreden arrest duidelijk wordt gesteld, zijn identiteit noch nationaliteit, noch zijn gezinssituatie, noch zijn opleiding en beroepsactiviteiten en evenmin zijn origine of herkomst worden betwist. Er kan dan ook niet worden ingezien op welke wijze de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kennelijk contradictorisch en “pour les besoins de la cause” zou motiveren. Het eerste middel is kennelijk ongegrond.

Zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest terecht stelt, zijn er geen wettelijke bepalingen of beginselen die hem toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen omdat zijn asielaanvraag niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Verzoeker verduidelijkt niet op welke wijze het feit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest vaststelt dat hij geen belang heeft bij het aanvoeren dat de bestreden beslissing eerder had moeten worden genomen manifest in strijd zou zijn met het rechtszekerheidsbeginsel. Uit de stukken waarop de Raad van State vermag acht te slaan blijkt dat verzoeker voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet heeft verwezen naar zijn gezinssituatie ter adstruering van zijn beweerde nadeel door de lange duur van de asielprocedure. Met de kritiek dat “dergelijke motivering (...) bezwaarlijk ernstig (kan) worden genomen”, maakt verzoeker dan ook geen schending van de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen aannemelijk. In de mate

dat verzoeker opnieuw aanvoert dat “de redelijke termijn in onderhavige procedure manifest is geschonden”, uit hij kritiek op de procedurefase voor de commissaris-generaal. Dergelijke kritiek is niet dienstig nu deze niet gericht is tegen het bestreden arrest. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op tweeëntwintig januari tweeduizend veertien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams